

VATAS-POSTI

Vatasten sukuseura ry

Jäsenlehti n:o 2 vuosi 2011

Joanna Kallelan (11 v) piirros "Kahvikupit" Vatas-postiin

Ensimmäisen Vatas-postin nitomistalkoot pidettiin Raatevaaran kylätalolla maaliskuussa 2011.
Talkoissa Aino, Kyösti ja Marjatta sekä kuvat ottanut Anja.

Kannen kuva: Pomilo 1920-luvun alussa

Puheenjohtajalta

Kohti toista toimintavuotta ja lehteä.

Vatasten sukuseuran toiminnassa on täyttynyt ensimmäinen vuosi ja on harjoiteltu jakeluun jo yksi VATAS-POSTI. On varmasti aiheellista kertoa hieman mitä hallitus ja aktiiviset toimijat ovat saaneet aikaan.

Hallitus on pitänyt vuoden aikana neljä kokousta, joista kaksi on ollut sähköposti-kokouksia. On sanottava, että vuosikokous on tehnyt hyviä valintoja hallituksen jäseniksi. Viimeksi ollut kokous pidettiin melkein sukuseuran vuosipäivänä Joensuussa. Asialista oli pitkä ja merkittäviä asioita sisältävä, mutta kenelläkään ei ollut kiire pois. Harvinaista, ja myös se, että kaikki osallistuivat aktiivisesti asioiden käsittelyyn. Päätöksistä mainittakoon, että hallitus uskoo vuosikokouksen pitävän jäsenmaksut ennallaan ja vuoden 2012 jäsenmaksut kerätään sen mukaisesti. Seuraavaa sukuseuran tapaamista varten on perustettu varmasti tehokas työryhmä valmistelemaan juhlaamme.

Melkein kaikki hallituksen jäsenet olivat mukana seuraavana päivänä tehdyllä tutustumiskäynnillä Tuupovaarassa.

Sisarukset Aino Kurvinen ja Anja Saura ovat eri tavoin kartuttaneet tietämystään sukuseuran toiminnasta ja sukututkimisesta. Nyt lokakuussa he olivat vuosittaisessa Kuulutko sukuuni -tapahtumassa esittelemässä seuraamme vahvennettuna varapuheenjohtajallamme. Heillä oli mukana vasta painosta saatuja Vatasten sukuseuran postikortteja jaettavana vakavasti kiinnostuneille.

Sukuseuran perustamisemme sai palstatilaa Sukuviesti lehden numerossa 5.2011 kahden sivun ja yhden kuvan verran.

Ensimmäinen lehtemme tehtiin paperille pitkälti talkoilla. Tämän lehden painatuksen

tekevät ammattilaiset ja uskomme, että väritkin ovat paremmin kohdallaan.

Olemme päättäneet pyrkiä saamaan kaksi lehteä vuodessa jakeluun jäsenillemme. Se vaatii paljon työtä ennen lehden painovalmiutta. Vaikka olemme suurentaneet tiedotusryhmäämme, olisi lisäapu todella tarpeellista. Sukuseura olisi enemmän kuin tyytyväinen, jos mukaan saataisiin, vaikka pienelläkin panoksella, lisää henkilöitä. Varsinkin toiveemme kohdistuu nuoriin ja henkilöihin, joille työskentely tietokoneella tekstin ja kuvien kanssa olisi tuttua ja helppoa kuin heinän teko.

Todella aktiivisten toimijoiden tuloksista saatte lukea tästä lehdestä sukututkimuksen tämän hetken tilannetiedotuksesta. Ei voi kuin ihmetellä Anjan ja Jukan työn määrää ja tuloksien suuruutta. Mainitsematta ei voi olla myös varsinaista tehopakkausta seurassamme, sihteeriamme Ainoa. On seuralle suuri asia, että olemme saaneet heidän kaltaisiaan henkilöitä mukaan toimintaamme.

Jäsenmäärämme on mielestämme ilahduttavan suuri. Tällä hetkellä 73 jäsentä. Mutta mukaan mahtuu vielä todella runsaasti lisää. Vatasiahan on Suomessa hieman yli 1300 ja seuraammehan voivat liittyä kaikki halukkaat.

Jäsenhankinnassa meistä jokainen voi osoittaa aktiivisuutensa sukuseuran toiminnassa tuomalla sukulaisiaan ja tuttaviaan mukaan toimintaan.

Sihteerimme lähettää uusille jäsenille lehtemme tutustuttavaksi ja seuraavan tuokin posti jo automaattisesti kotiin.

Viimeisten lehtien putoamista pihakoivuista odotellessa haluan toivottaa kaikille teille hyvää syksyä ja Joulun odotusta.

Kyösti Vatanen

OMA TARINANI

Olen Eeva-Maija Anneli Mitronen (s. Kuusaro) Olli ja Kaisa Vatasen lapsenlapsista vanhin, siis juhlallisesti suvunvanhin.

Äitini Maria (Maija) syntyi Ollin ja Kaisan toisena lapsena Toivon jälkeen. Isäni Tauno Antti Kuusaro oli Matti ja Anna (s. Kurvinen) Karjusen poika. Matin pojat muuttivat sukunimen joskus ennen sotia Kuusaroksi. Anna Kurvinen oli Mateli Kuivalattaren tytönpojantyttö.

Lapsuuteni koti, Koivumäki, on Tohmajärvellä Kemien kylässä, tarkemmin sanottuna Maiju Lassilan tien ja Venäjälle johtavan Sinisen tien välissä.

Varhaisin lapsuudenmuisto kaksivuotiaana liittyy sisareni syntymään. Äiti ja pikkusisko tulivat Joensuun synnytyslaitokselta junalla asemalle ja siitä pari kilometriä hevosella kotiin. Tammikuun pakkasella vauva oli kääritty tummaan, ruudulliseen shaaliin. Kastetilaisuudessa muistan juosseeni aikuisten jalkojen välistä isän syliin paremmin nähdäkseni.

Koivumäki

Äitimme ompeli Singer-polkukoneella meille vaatteita. Tyhjä, puiset lankarullat olivat meillä leikeissä. Eräänä keväänä, kun perunat oli kylvetty, laitettiin isän kanssa vaon päähän

rullia kasvamaan. Itse epäilin kylvön onnistumista, mutta Leena-siskoni tahtoi jo parin päivän perästä tarkastaa, oliko mullassa pikku rullia. Mahdoimmeko oppia, mikä on elollista ja mikä elotonta?

Meidän pihassa oli puomi, johon poliisi-isäni asiakkaat sitoivat hevosensa.

Nurkkahuoneessa oli isän työhuone, jossa iso kirjoituspöytä ja kookas, täytetty kanahaukka siivet levällään. Eteisen seinällä komeili puinen puhelin, jonka kampeen en yltänyt varpaisillanikaan.

Isä kävi Helsingissä poliisikursilla. Tuliaisiksi hän toi kerran Leenalle ja minulle pienet hammasmukit ja äidille sinisessä vetoketjurasiaassa kynsienhoitovälineet.

Poliisin työn lisäksi isä oli työssä Säästöpankissa. Jos huomasimme isän tulevan polkupyörällä kotitietä, juoksimme vastaan siskon kanssa.

Kouluni alkoi syyskuun 1. päivänä 1941, ja lokakuun 12. sunnuntai-iltana myöhään isämme kutsuttiin suojeluskuntatalolle järjestyshäiriötä selvittämään. Siellä joku mies ampui isämme ja toisen poliisin. Kuolemaa en ymmärtänyt. Uskoin, että isä on kurssilla ja tulee aikanaan kotiin.

Neljän kuusen ympäröimänä isän valkoinen arkku vietiin hevosen vetämällä reellä hautausmaalle. Muistotilaisuudessa kotimme oli täynnä vieraita, minun opettajakin oli. Mutta isää ei enää ollut.

Isän kuoleman jälkeiseksi jouluksi Lyyti-täti haki meidät hevosella Pomiloon. Matkaa oli reilu 50 kilometriä. Vällyjen alle meidät oli kiedottu, eikä sieltä saanut juuri ulos kurkistella, kova pakkanen kun oli. Pomilon tuvan ison uunin päällä leikittiin. Sinne kiivettiin portaita myöten. Joululahjaksi saamani Erkki-nuken naama nokeutui, eikä sitä saatu puhtaaksi. Joku aikuinen yritti lohduttaa, että on olemassa tuon värisiä ihmisiä. En uskonut.

Osuuskaupan kuorma-autossa pääsimme kesällä Pomiloon. Pahoinvoinnin kesti, kun muisti, että perillä olisi paljon hauskaa. Serkkujen, Martin, Kaisan ja Väinön kanssa leikittiin ja uitiin. Suorastaan nähtävyys oli ulkokuusi pitkin reikäriveineen: muistin mukaan lähes kymmenen reikää, joten yhteisistuntoon oli mahdollisuus. Aittarivin päässä korkealla pienen katoksen suojassa oli vellikello. Tuskin sitä enää käytettiin ruokailuun kutsumisessa, mutta naruista sai vähän kokeilla. Salin urkuharmonia oli vaikea soittaa, kun penkillä istuessa eivät jalat yltäneet polkimille, eivätkä serkut suostuneet käsillään polkemaan. Vieraseteisen kaapissa Aino-tädillä oli isoissa lasipurkeissa ainakin kahdenlaisia pikkuleipiä ja kakkua vieraita varten.

Heinäkorjuun lopuksi avattiin ovet ylisille heinien ajoa varten. Siellä sattui myös onnettomuus. Villisti yhdessä juostiin ja yhtäkkiä putosin jostain heinäluukusta navetan betonilattialle vasemmalle kyljelle. Taisi olla Aarne-eno, joka ensimmäisenä tuli ja kantoi ulos. Luut olivat ehjät, koska pystyin kävelemään. Loppupäivän makasin yksin aitassa. Onneksi joku kävi ovesta kurkistamassa. Vuosikymmeniä jälkeenpäin lääkäri arveli, että tuosta putoamisesta johtui lonkkanivelen hiussuoniston heikkous, ruston kuluminen ja kipu. Lonkkaan laitettiin proteesi.

Äidin veljillä, Olavilla ja Eerolla oli jo omat perheet, mutta Aarnella ei. Hän olikin meille mieluisa vieras. Uskon, että hän oli tärkeä miehen malli isättömille lapsille. Talvella oltiin lumisotaa ja rakennettiin lumilinnoja ja -ukkoja. Kerran kesällä pysähdyttiin ulko-
rapuille hengästyneinä levähtämään. Pikkuveljemme Väinö oli sen verran meitä tyttöjä nuorempi, ettei hän oikein ymmärtänyt äänekkäitä leikkejämme enon kanssa. Hän kävi keittiöstä suola-astian, ripotteli meidän päälle sanoen: ”Muuten tästä ei selvitä.” Koivumäen yläkerran huoneessa on vieläkin Aarne-enon tuoma pieni Lumikki ja seitsemän kääpiötä -kahviastiasto.

Sota-aikana Aarne-eno neuvoi, että pimennysverhojen pitää ulottua reilusti ikkunan ulkopuolelle, ettei viholliskoneesta huomata valojuovia. Kuutamooitää jännitettiin, koska silloin koneet näkivät lentää. Muistiin on jäänyt myös taivaalla kymmenien pikku pisteiden aiheuttama outo jylinä. Ne olivat venäläiskoneita menossa pommittamaan etelän kaupunkeja. Tohmajärven aseman seutua pommitettiin myös, koska evakkojunat kulkivat Sortavalasta ja asemalla oli tiilitehdas sekä saha. Hälytyssireenien soidissa menimme kellariin, jonne oli viety pituussuunnassa vedettävä haitarisänky. Siinä oli patjoja ja peitteitä kylmän varalle. Siellä pienellä porukalla laulettiin Sillanpään Marssilaulua: ”Kotikontujen tienoita tervehtien tämä laulumme kaikukoon.”

Eräänä syysiltana äitiämme soitettiin menemään asemalle, jonne tulisi evakkojuna. Kinusin päästä mukaan ja onnistuin. Kävelimme pari kilometriä pimeässä. Asemallakin oli kaikki pimeää, vain saunan piipusta kohosi savua ja oven raosta vesihöyryä. Junasta purkautui hiljaista väkeä syömään soppaa padasta. Sauna oli tarkoitettu lähinnä junassa syntyneille vauvoille ja heidän äideilleen. Istuin saunan pukuhuoneessa ja pidin sylissä puhdasta ihmisen alkua, jotta äiti sai peseytyä. Suurin huoleni oli: tunnenko vauvan äidin, ettei pieni joutuisi väärään kotiin. Olin alle kymmenvuotias. Vasta omia lapsia saatuani ymmärsin, että äiti kyllä oman vauvansa tuntee.

Aarne-eno pudotti joskus lentokoneesta pullopostia tai paketin mennessään rintamalle. Pommikoneilla se ei ollut mahdollista, mutta hän kuljetti myös postikonetta. Joskus eno lensi niin alhaalla, että pihan isot koivut huojuivat ja lentokoneen kaartuessa kasvot erottuivat. Jotkut kylällä kertoivat, että eno lensi puhelin- ja sähköjohtojen alitse. Se ei pitänyt paikkaansa.

Kerran paketti oli sateessa viikkokausia, ennen kuin löysimme sen ojasta. Pahvi ja paperi olivat kastuneet, mutta vetiset pastillit imeskelimme nauttien. Sokeri ja kaikki elintarvikkeet, myös kankaat ja kengät olivat kortilla. Harvoin saatujen karamellien kiiltävät paperit oiottiin ja kaupan pakettien käärepaperit viikkattiin piirustuspaperiksi.

Sota-aikana ja kauan sen jälkeen elimme lähes omavaraisesti. Meillä oli pari lehmää, muutama lammas, kanoja ja possu, Esa, joka sai olla vapaana päivisin. Se oli meidän leikkikaveri pihassa ja lähimetsässä. Hiekkalaatikolla se nappasi pallon tai lusikan ja vinttasi karkuun. Esa nautti, kun juostiin perässä. Metsässä se söi ensin varvuista, mutta pian yritti ottaa astiasta. Sisälle ei Esaa laskettu ja niinpä se ihmisten ruoka-aikana keittiön ikkunan alla röhki ja vinkui kutsuen ulos: kiva ja oppivainen kaveri.

Eeva-Maija, Leena ja Esa-possu-ystävä

Kasvimaalta saatiin perunat, porkkanat, lantut ja punajuuret, kaalit, kurkut, tomaatit ja herneet, omenat ja herukat. Metsästä kerättiin marjoja ja sieniä. Syötiin siis terveellistä lähiruokaa, eikä nälkää nähty. Kahvipapuja äidillä riitti koko sota-ajaksi, kun oikeaa kahvia juotiin vain sydänystävien kanssa. Ensimmäinen kahvilaiva sodan jälkeen oli nimeltään Herkules.

Uusia vaatteita ei saatu. Äiti ratkoi vaatteita, nuringpään kankaan voi käyttää uudestaan. Olihan meillä luonnonvalkeat vekkiahameet. Niitä ihailtiin kaapista ja ne menivät pieniksi käyttämättä, kun juhlia ei juuri ollut.

Minä en muistele pula-aikaa niin pahana. Jotenkin tultiin toimeen, eikä äiti halunnut huolestuttaa, pieniä kun olimme. Uskon, että meillä suomalaisilla oli yhteishenki, eikä vertailtu, onko toisten elämä omaa helpompaa. Silloin muistan äitimme itkeneen, kun Viipuri oli menetetty. Hän oli nuorena käynyt siellä talouskoulun ja muisti Viipurin kauniina, kansainvälisenä kaupunkina. Siellä Tuupovaaran tyttö kuuli ensimmäisen kerran vieraita kieliä: venäjää, saksaa ja ruotsia.

Kansakoulun neljänneltä luokalta pyrittiin oppikouluun. Kahtena päivänä olivat Joensuussa pääsykokeet: äidinkielessä, matematiikassa, maantiedossa ja uskonnossa. Koulu oli kahdessa vuorossa, iltapäivävuoro alkoi yhdeltä tai kahdelta. Juna Tohmajärveltä Joensuuhun kulki höyryveturin vetämänä kaksi ja puoli tuntia, Tikkalassa lisättiin veturiin vettä ja halkoja. Sama matka illalla

kotiin, jossa olin iltamyöhällä ja aamulla takaisin.

Näin hankalasti alkoi koulutieni, mutta viisikymmenluvun lopulla valmistuin kansakoulunopettajaksi. Ensimmäinen kouluni oli neliopettajainen Savolanvaaran koulu. Se oli kylän keskus. Joulujuhlaan kokoontui koko kylän väki, samoin äitienpäiville, jonne pystytettiin oppilaiden käsityönäyttely. Kyläläiset tunsivat koulun väen ja opettajat osallistuivat kylän tapahtumiin, niin syntymäpäiville kuin hautajaisiin. Oli kirkkokuoro, kinkerit, tiistaiseura, tupailat ja tanhuporukalla osallistuttiin vanhanajan iltamien ohjelmiin. Savolanvaaran koululla ollessa syntyivät molemmat lapsemme, Sari ja Antti.

Hakeuduimme Lieksan keskusta, kun Sari oli jo vuoden käynyt yksin linja-autolla viulutunnilla. Myös Antti opiskeli musiikkiopistossa puupuhaltimien soittoa, ensin klarinettia ja myöhemmin saksofoneja, sai käydä Lieksan puhallinorkesterin kanssa konserttimatkoilla Euroopan maissa ja Amerikassa. Sari ei päässyt ulkomaille soittamaan, mutta sai esiintyä kotikaupungin juhlissa.

Toinen ja viimeinen työpaikkani oli 1873 perustettu Rantalan koulu, Lieksan kouluista vanhin. Oppilaita oli kolmisen sataa ja opettajia yli kymmenen. Siellä viimeiset kymmenen vuotta toimin koulunjohtaja/rehtorina. Koulutyö oli vaihtelevaa, työ lasten kanssa antoisaa. Siinä opimme molemmat, sekä oppilas että ope. Tykkäsin käydä koulua.

Kirjat ovat aina kiinnostaneet ja hyvä kirjasto onkin aivan nurkan takana. Kuvien piirtämistä ja maalaamista olen myös harrastanut. Kesäisin kävin öljymaalaukskurseilla. Käsityö oli lääke vieroitusoireisiin koulutyön loppuessa ja eläkkeelle siirtyessäni, kun vapaa-aikaa tuli yllin kyllin.

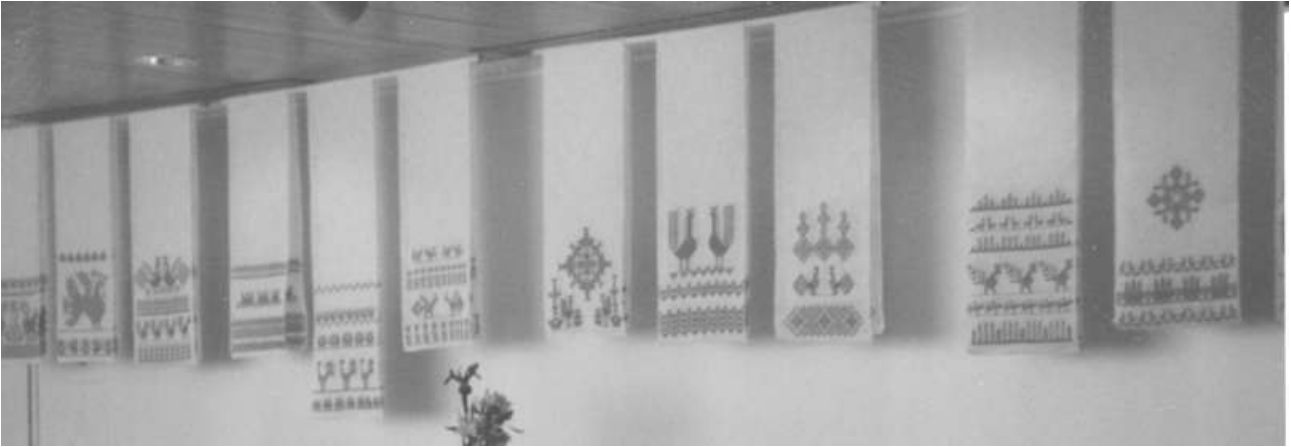
Savolanvaaran koulu

Mieheni Heikin tapasin, kun koululaisten kanssa olimme metsäretkellä. Siellä opetettiin kuusen taimen istuttamista. Openkin piti kokeilla, mutta ”metsäherra” pisti yrittämään monta kertaa. Mokoma! No, ensi vuoden syksyllä viettänemme kultahäitä.

Heikki on syntyjään Suojärven siirtolaisia, ortodokseja. Niinpä kiinnostuin toisesta kansankirkosta ja erityisesti käspaikoista. Otin selvää perinteestä ja niiden symboliikasta. Kukkilintu - sielunlintu, elämänpuu, Jumalan äiti ja ornamentit ovat mielikuvissani jatkaneet kertomaansa. Näyttelyitä on ollut Helsingissä ja omissa maakunnassa.

Isän vanhemmat, Matti-ukin ja Annamummon, muistan, samoin isän sisaruksista muistan Esterin, Reinon, Mikon ja hänen vaimonsa Helvin, kummitätini, jonka hautajaisissa olin. Hän kuoli nuorena sähköiskuun. Isän puolelta serkut muuttivat kauemmaksi, eikä yhteyksiä ole pidetty. Helvi-tädin ja Mikko-sedän tytär, Päivikki, toimi opettajana Tuupovaarassa. Hän oli isän puolelta serkku ja äidin puolelta pikkuserkku.

Olli-ukin muistan hyvin Kyrön ajoilta ja kerran koulusta palatessa tapasin ukin Joensuun markkinoilla torin poikki kävellessäni. Kiersin ukin kerran ympäri, mutta ei hän tuntenut, jutteli vain jonkun tuttunsa kanssa, enkä uskaltanut hihasta nykäistä. Ukko-Pekasta, Ollin veljestä, on sellainen muisto, että me lapset olimme Konnunniemessä karkkijonossa ja vuorollaan saimme harvinaista herkkua.

Käspaikkanäyttely Lieksan kulttuurikeskuksessa

En koskaan istunut kummankaan ukkini sylissä. Ehkä työtä oli niin paljon, ettei lasten hemmotteluun ja hyväilyyn ollut aikaa, eikä se ollut miesten, ainakaan ukkien, tapana. Uskon, että ajat ovat muuttuneet.

”Tule tänne!” pyysi Sarin poika, Joonas, muutaman vuoden ikäisenä ja ukki ryömi matalan pöydän alle. Toisen kerran kökötti ukki Joonan kanssa valkean peiton alla ”iglussa” nuuhkien jäistä ilmaa ja kuunnellen jääkarhun lähestymistä. Elokuussa Joonas matkusti Amerikkaan jääkiekkoa pelaamaan. Antti perheineen asuu Espoossa, eikä Iikka Matiasta nähdä usein. Onneksi Sari on lähellä Joen kaupungissa.

Elämän ehtopuolta kuljemme kahdestaan, Heikki ja minä. ”Pielisen pintoo ihhailaan” Viensuun mökillä ja kosken kohinaa Kanervavaaran kodalla. Siellä monena vuonna olemme tuntikausia seuranneet haukka-poikueen liitelyharjoituksia. Joskus on viisi lintua yhtä aikaa kaarrellut taivaalla.

Kanervavaaralta erottuu päivittäin lähes kaksikymmentä idästä länteen kulkevaa pientä, kiiltävää pistettä kaasuvanoineen. Ne ovat Aasiasta Euroopan suurkaupunkeihin lentäviä koneita. Meille kymmenen kilometriä alempana ne edustavat globaalia maailmaa. Matkoista kaukasiin maihin emme enää haikaile. Ennemmin ihailimme kaunista kotiseutuamme. Kanervavaaralta näkyvät Pohjois-Karjalan vaarajonot kaukana taivaan

sineen sulautuen. Kelvännjärven, laajojen erämaiden ja Pielisen takana lännessä hämmöttävät Verkkovaaran ja Kolin huiput.

Luonnossa liikkuminen rauhoittaa, piristää ja parantaa. Mieluisan työn ja tehtävän ääressä ajan kulku pysähtyy ja ”Maailma unholaan jääköön”.

Eeva-Maija Mitronen

Lapin Vatasia

Antti Vatanen syntyi vuonna 1870 Iisalmen Haajaisissa, jossa oli talon renkinä. Kun pohjoisen suurilta savotoilta kantautui tietoja hyvistä tienestimahdollisuuksista, Antti - monen muun savolaisen rengin tai torpparin tapaan - suuntasi kulkunsa Lapin perukoille vauraamman elämän toivossa. Lapin Vatasten tarina seuraavassa Vatas-postissa keväällä 2012.

Kuvan omistaa Kauko ja Mervi Vatanen

Kuulumisia sukututkimuksesta

Yhdessä Anja Sauran kanssa olemme pikkuhiljaa edistyneet sukututkimuksessa. Kiihtelysvaaran kirkonkirjoista saadun aineiston käsittely on loppuillaan ja Tohmajärven kirkonkirjojen tutkiminen sivu sivulta on aloitettu. Tämä on aikaa vievää touhua, koska sivuja on tuhansia. Käymme välillä myös Ilomantsin, Iisalmen maaseurakunnan, Kiuruveden, Maaningan, Kerimäen ja yhteydenottojen mukaan myös muiden paikkakuntien kirkonkirjoja tutkimassa.

Sata vuotta nuorempiin tietoihin emme pääse käsiksi henkilötietosuojalain takia. Siksi on tärkeää, että mahdollisimman moni Vatasten sukuun kuuluva täysi-ikäinen henkilö antaa itse tietonsa perhetieto-

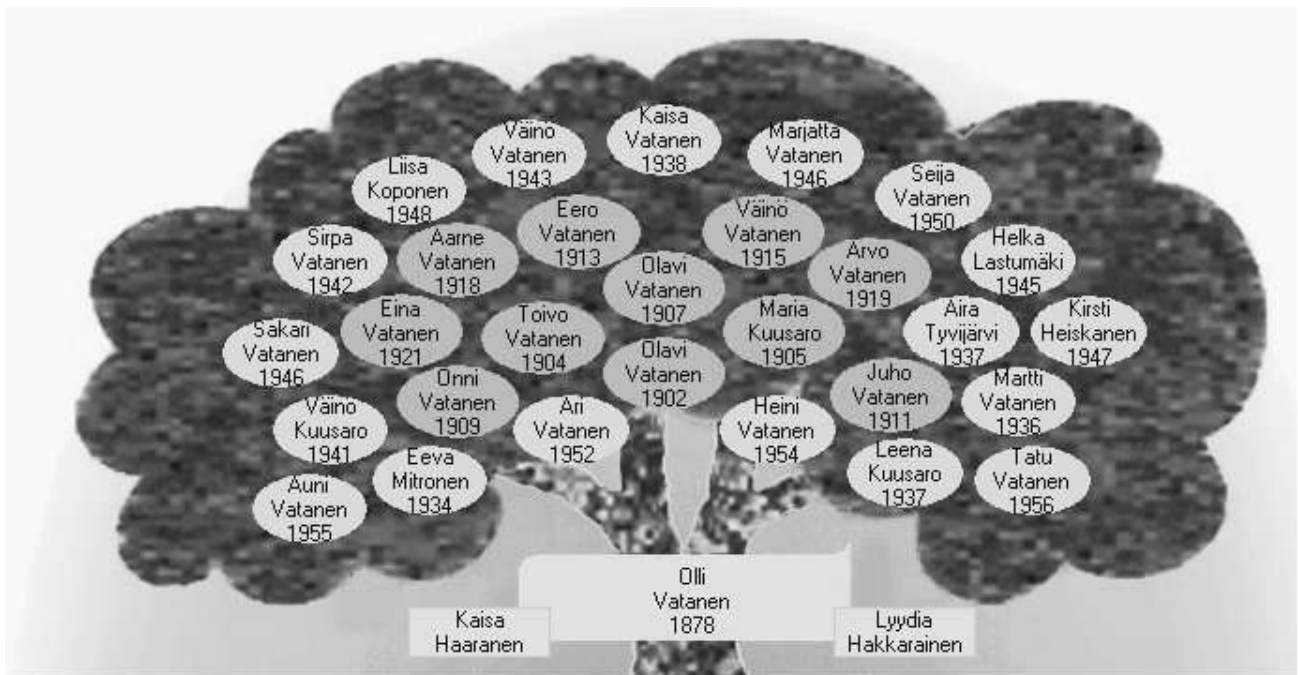
lomakkeella, joka löytyy seuran kotisivuilta. Sukuseuran kotisivut ovat tavoittaneet hyvin Vatasista kiinnostuneita. Sivujen kautta olemme saaneet uusia jäseniä ja uusia sukuhaaroja tutkittavaksi.

Kuulutko sukuuni –tapahtuma Vantaalla oli menestys sukuseurallemme. Osastollamme kävi useita Vatasia, joilta saimme lisätietoja sukulaisistamme ja saimme jaettua vatastietoutta kiinnostuneille. Sukumessuilla tapasimme myös Sinikka Lehtisen, joka on jo pitkään tutkinut Kiihtelysvaaran Hammaslahden Vatasia. Vaihdoin tutkimustietojamme ja jo heti ensi silmäyksellä voi sanoa, että sukuseura saa tästä paljon täydennystä tietoihinsa.

Jukka Hirvonen

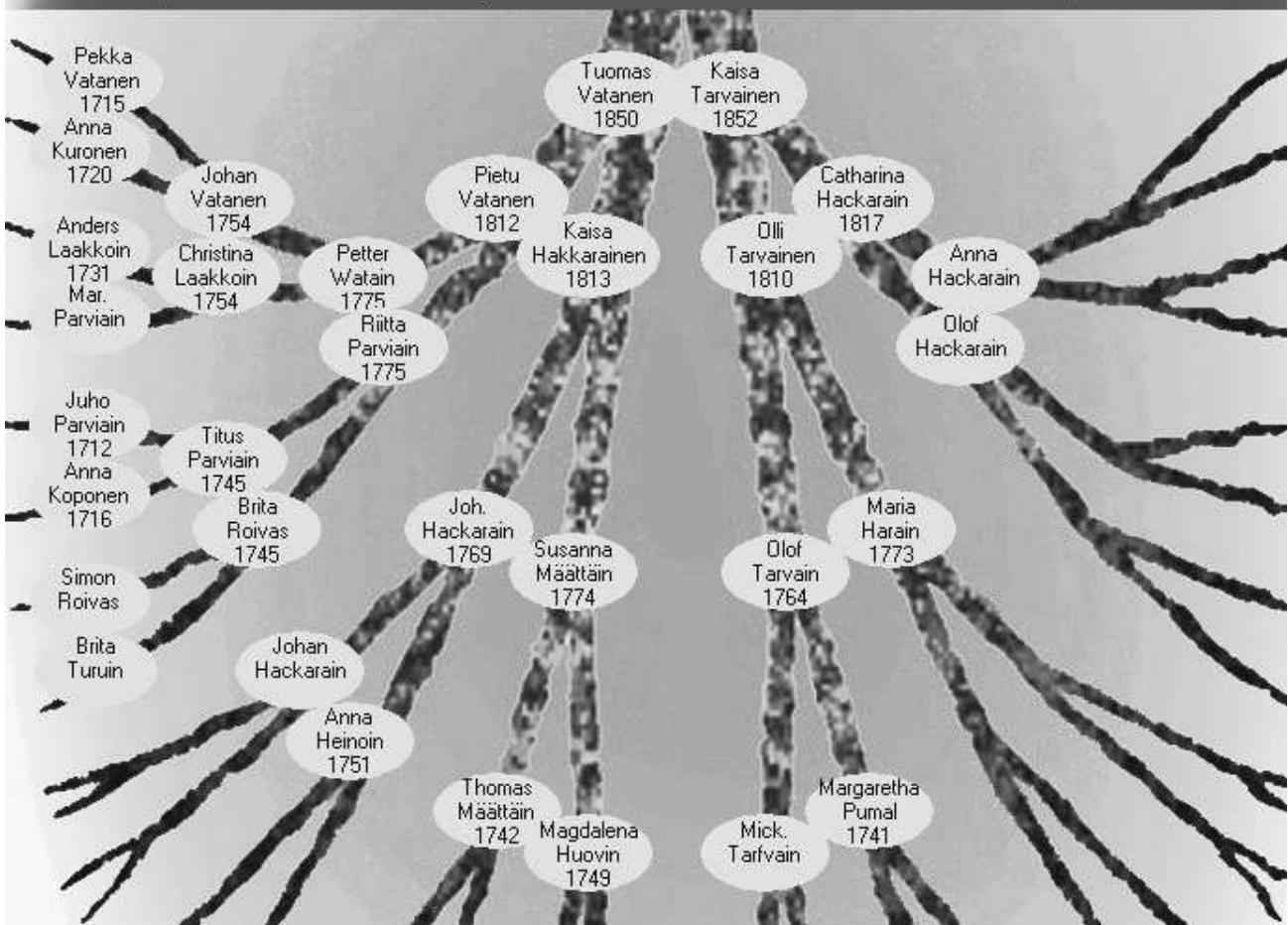
The image shows two pages of a handwritten church record book. The left page is a table with columns for names, birth dates, and other details. The right page is a grid with columns for names and dates, likely a family tree or a list of events.

Iisalmen maaseurakunnan rippikirjan 1816 – 1826 sivu kertoo tilan Kilpisaari n:o 2 asukkaista. Pappi on merkinnyt henkilöiden nimet, syntymäajat, merkinnät ABC –kirjan ja katekismuksen osaamisesta. Aukeamalle on merkitty myös ehtoollisella käynnit. Sivulta löytyy mm. Paul (Paavo) Watasten s. 1769 ja hänen vaimonsa Anna Skopan s. 1772 tiedot.

Tekijä: 12.10.2011 Vatasten sukuseura ry

Ohjelma: Sukulutut

Liisa Koposen sukupuu. Keskushenkilönä on Liisan isoisä Olli Vatanen s. 1878, juurissa esi-isät ja lehvistössä jälkipolvet, Liisan sedät, tädit, sisarukset ja serkut.

Pomilon Vataset

Synnyin- ja lapsuudenkotini Pomilo sijaitsee parin kilometrin päässä Tuupovaaran kylältä Kinnasniemeen päin. Rakennukset ovat mäen päällä, laaja pihamaa, marjapensaat ja omenapuut tielle näkyvässä rinteessä, talon takana hernemaja, korkeat kuuset ja vaahterat. Näkymät ennen peltojen metsittämistä olivat kauniit ja avarat, jopa kirkon torni näkyi meille. Muutaman sadan metrin päässä talosta on pieni lampi. Muistan, kun kerran kesällä olin äitini ja Martti-veljeni kanssa puuhastelemassa ulkona, Martti katseli kotiamme ja sanoi: ”Kyllä se on kaunis!” Sanojensa vakuudeksi hän kertoi jonkun vieraankin kehuneen.

Pomilo

Ensimmäiset Pomilossa asuneet Vataset olivat **Petter** (Ukko-Pietu) **Vatanen** ja puolisonsa **Karin** (Kaisa s. Hakkarainen). Petter Vatanen mainitaan asiakirjoissa Pomilon omistajaksi vuodesta 1834 lähtien. Ei tiedetä tarkalleen, milloin perhe muutti Pomiloon ja milloin asuinrakennus valmistui, ehkä ennen vuotta 1850.

Heille syntyi seitsemän lasta, joista poika **Petter** (Pietari) **Vatanen** jatkoi tilan hoitamista yhdessä vaimonsa **Marian** (s. Tarvainen) kanssa.

Maria ja Pietari, Ukko-Pekan ja Ollin perhe

Pietari oli kauppamies ja hän loi Pomilon vaurauden. Pomilossa asui myös Pietarin **Tuomas**-veli perheineen. Tuomaan **Kaisa**-vaimo (s. Tarvainen) oli Marian sisko. Tuomas kuoli äkillisesti 31-vuotiaana 1881. Tuomaan kuollessa lapset olivat pieniä: **Pekka** oli 7 vuotta, **Kaisa** 5, **Olli** (ukkini) 3 ja **Maria** (Maikki) ainoastaan 8 kuukautta vanha. Kaisa-äiti jätti lapset Pomiloon Pietarin ja Marian hoiviin ja meni uusiin naimisiin Mikko Koljosen kanssa ja Mikon kuoltua Matti Väänäsen kanssa. Lapsena kuulin monesti puhuttavan Viänäsen mummosta.

Olli-ukkini avioitui **Kaisa Haarasen** kanssa ja jäi viljelemään kotitilaa Pomiloa. Hän oli kovasti kiinnostunut hevosista. Hän osti Kauravaaran tilan, kunnosti rakennukset ajanmukaiseen kuntoon sekä rakennutti Kaurakosken myllyn sahoineen ja sähkölaitoksineen. Ollilla oli useita kunnallisia luottamustoimia. Ollin avioiduttua Pekka-veli (Ukko-Pekka) muutti perheensä kanssa Konnunniemeen, Kaisasta tuli Pekka Meriläisen puoliso, Laapotin emäntä Herajärvelle, ja Maikki solmi avioliiton opettaja Kustaa Määttäsen kanssa. Ukko-Pekasta minulla ei ole minkäänlaisia muistoja, mutta hänen hautajaisistaan muistan ihmispaljouden ja kukkarunsauden. Maikki-tädin muistan hyvin. Laapotin Kaisa-emännästä äitini puhui lämpimästi. Hän oli ollut isokokoinen ja laajasydäminen ihminen. Kaisa-mummoni kuoli jo 47-vuotiaana 1930. Olli-ukki solmi uuden avioliiton **Lyydia Hakkaraisen** kanssa, ja he asuivat Kyrössä, Pomilon naapurissa. Liitto ei ollut kaikkien mieleen, mutta isäni oli sanonut: ”Parempi kaksin kuin yksin.” Lyydia (Lyyti-täti, Lyyppä) oli pienikokoinen, suora-puheinen ihminen. Hän oli toiminut kiertokoulun opettajana ja kutsui itseään ”puolisivistyneeksi”. Opettajana ollessaan hän oli polttanut myöhään valoja, että ihmiset olisivat pitäneet häntä hienona. Hän sanoi panevansa aina kätensä suun eteen haukotellessaan yksin ollessaankin. Lyyti-täti kävi usein Pomilossa neulomus mukanaan, kävellessäänkin hän neuloi. Kerran kun ruokapöydässä joku meistä lapsista tavoitteli toisen yli ruoka-astiaa, Lyyti-täti opasti: ”Pitää pyytää! Saisinko pullaa tai jotenkin muuten.” Meihin opetus upposi heti. Sen jälkeen aina kun halusimme jotakin pöydässä, sanoimme vain: ”Saisinko pullaa tai jotenkin muuten.” Jopa isäni sanoi niin. Olli-ukki kuoli 72-vuotiaana 1950 minun ollessa vasta kaksi-vuotias. Kirkkoherra Arvi

Pärssinen oli siunauspuheensa tekstiksi ottanut: Autuaita ovat rauhantekijät. Olli-ukki oli ollut hiljainen, sopuisa mies. Seija-siskoni kastettiin ukin hautajaisissa. ”Kun yksi tähti sammuu, toinen syttyy”, oli Pärssinen sanonut kastepuheessaan. Olen monesti surrut mummotonta ja ukitonta elämäni.

Kaisa ja Olli Vatasen perhe

Ollille ja Kaisalle syntyi 11 lasta, joista **Olavi**, **Onni** ja **Eina** kuolivat lapsena. Aikuiseksi kasvoi seitsemän poikaa ja yksi tytär: **Toivo**, **Maria** (Maija), **Olavi** (isäni), **Juho**, **Eero**, **Väinö**, **Aarne** ja **Arvo**. Monet surulliset tapahtumat ja hirveä sota verottivat raskaasti perhettä. Sodan jälkeen oli sisarusparvesta jäljellä vain Maija, Olavi, Eero ja Aarne.

Lyydia ja Olli Vatanen

Maija-täti solmi avioliiton 1933 poliisi **Tauno Kuusaron** kanssa ja he muuttivat Tohmajärvelle. Tauno kuoli virantoimituksessa 1941. Maija-täti jäi yksin pienten lasten kanssa. **Eeva-Maija** oli 7-vuotias, **Leena** 4 ja **Väinö** vain 8 kuukautta vanha. Leena kertoi, että ainoa muistikuva isästä on se kun isä pötkötti sohvalla, ja hän pomppi isän mahan päällä. Iltaisin he äidin kanssa olivat etsineet taivaalta kirkkaimman tähden, isän tähden. Isätön lapsuus oli ollut turvaton.

Maija ja Tauno Kuusaro

Maija lasten kanssa Taunon arkun äärellä

Toivo-setä avioitui **Aune Pesosen** kanssa 1936 ja asettui asumaan Kauravaaraan. Nuoren parin onni jäi kovin lyhyeksi. Toivo kaatui maaliskuussa talvisodan viimeisellä viikolla. Hän oli ollut männyn juurella kirjoittamassa kirjettä Aunelleen, kun kranaatti räjähti puun latvassa. Sirpale osui kirjoittajaa päähän ja tappoi välittömästi.

Aune ja Toivo Vatanen

Aira-tytär oli vähän yli 2-vuotias isän kuollessa. Ero-setä solmi avioliiton Aunelesken kanssa ja jatkoi Toivo-veljen aloittamaa työtä Kauravaaran tilalla. Eerolla oli monia kunnan ja seurakunnan luottamustehtäviä. Perheeseen syntyivät lapset: **Sirpa**, **Helka**, **Sakari** ja **Kirsti**. Aira, Sirpa ja Kirsti ovat jo kuolleet. Isänsä jälkeen Sakari jatkoi tilanhoitoa **Kaisa**-vaimonsa kanssa. Nyt peltoja viljelee vuokratilajelijä, ja navetta on tyhjillään.

Aune ja Eero Vatasen perhe

Juho kuoli 1936 Hämeenlinnassa sotilasmestaruuskilpailuissa vahingonlaukaukseen.

Väinö-setä kaatui 24-vuotiaana Suomussalmella jouluaattona talvisodassa ja Arvo-setä 22-vuotiaana jatkosodassa Sortavalan Leppäsyryssä elokuussa 1941. Arvo haudattiin rintamalle, mutta hänet tuotiin myöhemmin kotiin. Kaisa-sisareni kertoi, että hän oli ukin pyörän tarakalla, kun ukki kävi tunnistamassa Arvon. Kun ukki oli tullut takaisin, hän oli sanonut hiljaa: ”Kyllä se oli.” Arvo oli telonut sormensa ennen sotaa sirkkelissä. Katkenneesta sormesta ukki oli tunnistanut poikansa.

Isäni ei ollut talvisodassa, koska hän oli ns. nostomies. Asevelvollisuusikäisenä hän oli alipainoinen eikä kelvannut armeijaan. Jatkosodassa isä oli autonkuljettajana Syvärillä ja myöhemmin Joensuun liikennepiirissä. ”Laukaustakaan en ampunut sodassa”, hän kertoi. Isä kotiutettiin iän puolesta, ja Eero-setä pääsi pois rintamalta, kun kolme veljeä oli kaatunut. Aarne-setä toimi jatkosodassa pommitus-lentäjänä. Linnoituspataljoona oli leiriytynyt Pomilon kankaille välirauhan aikana kesällä 1940, ja jatkosodan aikana jonkin yksikön esikunta oli majoittuneena Pomiloon. Äitini muisteli kuolemaansa asti raskasta sota-aikaa aina tavatessamme, hän kertoi pelosta ja pulasta.

Väinö

Arvo

Muistan lapsuudestani sodan aiheuttaman järkytyksen ja suuren surun; suru oli koko ajan läsnä. Pelkäsin sotaa ja tajusin sen mielettömyyden ilman minkäänlaista rauhankasvatusta. Vasta aikuisena tajusin miten paljon olin menettänyt: olin menettänyt kolme mukavaa setää. Kuvissa setäni näyttävät komeilta ja kovin nuorilta. Arvo-setä on aivan poikasen näköinen. Hän muistuttaa kovasti Väinö-veljeäni, ja äidin kertoman mukaan hän oli ollut luonnoltaankin samanlainen velmu. Toivo-setä ja isäni ovat kuin kaksoset.

Itsenäisyyspäivänä menimme aina kirkkoon ja jouluna yhdessä kauravaaralaisten ja kyröläisten kanssa kävimme sytyttämässä kynttilät haudoille.

Hertta ja Aarne Vatanen

Aarne-setä meni vihille sairaanhoitaja **Hertta Hassisen** kanssa ja Kyrön tilasta tuli heidän kotinsa. Aarne oli veljessarjan taiteilijasielu. Hän soitti ja lauloi, osallistui aktiivisesti seurakuntatyöhön toimien kanttorina ja puhujana hartaustilaisuuksissa. Äitini puhui usein Aarnesta. Aarne oli aina muistanut nimi- ja syntymäpäivät, tehnyt kukka-asetelmia ja havuseppeleitä. Muut olivat kyllä saaneet siivota floristin jäljet. Kaisa-siskoni kertoi, että Aarnella oli ollut porsas yhtenä kesänä, ja porsas oli kulkenut vapaasti joka paikkaan Aarnen perässä. Kerran Kaisan ollessa kirkossa eteisestä kuului sorkkien kapse ja sitten portaista. Porsas meni isäntänsä luokse urkuparvelle.

Muistan kirkkaasti lokakuun 16. päivän 1960. Istuin tuvassa ikkunan vieruspenkillä ja värkkäsin tammenterhoista helmiä. Puhelin soi, isä meni vastaamaan. Kuuntelimme tuvassa henkeä pidätellen puhelua. Äiti oli aivan valkoinen ja hoki: ”Martille on sattunut jotakin hirvimetsällä.” Isä tuli tupaan ja sanoi: ”Nyt minä sanon suoraan: Aarne on kuollut autokolarissa.” Aarnen hautajaiset olivat pienet, vain lähisukulaiset olivat saattamassa. Muistan kun Aarne-setä pantiin arkkuun, muistan Hertan surusta mykät kasvot ja sen ettei hän jaksanut edes itkeä. Lapset eivät oikein ymmärtäneet tapahtunutta. **Ari** oli 8-vuotias, **Heini** 6, **Marianna** 5 ja **Tatu** 4. Mutta elämä jatkui. Hertta rakennutti uuden asuintalon Kyrön pellolle ja kasvatti lapset

yksin aikuisiksi. Pienenä lapset olivat paljon Pomilossa. Matkaa Kyröstä oli vajaa kilometri, joten he tulivat kävellen. Kerran Ari siivosi leikkimökkinne perusteellisesti, nakkeli kaikki tavarat radiota myöten pihalle, Kun äiti nuhteli häntä, Ari vastasi: ”Minä tein ison siivon. En minä hymmärtänyt.” Harjoitimme huijaustakin. Neuvoimme Arille, että kun nyrkillä lyö otsaan, kieli tulee ulos ja sisään sen saa vetämällä kaulanahasta. Ari meni porstuaan harjoittelemaan, tuli otsa punaisena pois ja sanoi: ”Ei minulla kyllä onnistu.”

Hertta ja lapset Aarnen arkun äärellä

Äitini **Aino Puhakka** tuli 1935 Pomiloon emännäksi. Isän poikamiesveljet asuivat vielä Pomilossa ja muutakin väkeä oli. Talo näyttää isolta, mutta huoneita on vähän. Kesäaikaan aitta oli hyvä nukkumapaikka. Lapsena ja nuorena nukuimme toukokuun lopusta syksyn kylmiin asti aitassa. Meitä oli kuusi lasta: **Martti, Kaisa, Väinö, Marjatta, Liisa ja Seija**. Elämä oli touhukasta ja työteliästä maalaistalon elämää. Oli lehmiä, vasikoita, lampaista, sikoja, kanoja ja hevosia. Pomilosta oli sodassa viisi poikaa ja kaksi hevosta, Liukas ja Pyry. Hevoset palasivat kotiin ehjinä. Ja tietysti talossa oli koiria: Nalle, Lippo, useita Nakuja, Peni. Kesäaikaan heinätyös oli suuri voimainponnistus ja pahimmillaan heinää mätettiin 3000 seipäällistä. Vieraita kävi paljon. Kaikille kulkijoille tarjottiin ruokaa ja majoitusta. Me kolme nuorinta nukuimme tuvassa sivusta vedettävissä sängyissä usein seuranamme uunin kupeessa ”postelin” päällä nukkuva matkalainen. Ehkä voidaan puhua Pomilon hengestä, avoimesta ja vieraanvaraisesta.

Hengen luojana äidillä oli ratkaiseva osuus. Pomilon pellot olivat hyvin kiviset, mutta kiveämisen jälkeen ne olivat viljelykelpoiset. Merkittävä hankinta oli Valmet-traktori 1956. Ensimmäisen kerran Pomilossa puitiin viljaa puimurilla 1950-luvun lopussa. Naisväki sai sähkölieden ja pyykinpesukoneen (automaatin) vasta 1960-luvulla.

Aino ja Olavi Vatanen

Sisarussarjamme

Isä ja äiti luopuivat talonpidosta 1976 ja siirtyivät asumaan kirkonkylälle rivitalo-asuntoon. Martti jatkoi **Annikin** kanssa tilan hoitoa ja Pomilon hengen säilyttämistä. Heidän kolmesta tyttärestään (**Päivi, Tarja, Marja**) kukaan ei halunnut jatkaa Pomilossa,

niinpä pelot istutettiin puulle 1990-luvun alkupuolella. Martin elämä päättyi aivan liian varhain joulukuussa 2008. Martin siunaustilaisuus oli lämmin ja koskettava juhla. Suuri joukko sukulaisia ja ystäviä oli saattamassa häntä. Nyt Pomilossa asuu Marja-tytär puolisoineen.

Annikki ja Martti Vatanen

Marja Vatanen-Liimatta ja Erkki Liimatta

Kaisa on elänyt perheineen Kerimäellä, Kumpurannan kylässä, Väinö Toivakassa, Marjatta Tuupovaarassa, Seija Joensuussa ja Liisa (kirjoittaja) Outokummussa. Kovin kauas emme ole menneet synnyinseuduttamme. Lapsia meillä on yhteensä 18, lastenlapsia 11. Ennen vanhaan puoliso ”otettiin” lähinaapurista. Sanonta ”hyvä nuapurriin naijjaan” pitää paikkansa. Suvut naivat ristiinrastiin. Pikkuserkkuni Pekka Meriläinen (mummo Kaisa Vatanen) on sukututkimuksissaan tullut siihen tulokseen, että hän on oman itsensä kolmas serkku. Ja minulla, meillä, on sukulaisia, jotka ovat pikkuserkkuja sekä isän että äidin kautta.

Mutta seuraava sukupolvi on ollut liikkuvaisempaa sorttia. Martin tytär Tarja avioitui saksalaisen kanssa ja on asunut perheineen Hong Kongissa, Saksassa, Meksikossa ja syksystä lähtien Espanjassa. Väinön molemmat tyttäret ovat löytäneet puolisonsa maailmalta: **Kirsi**-tytär on naimisissa amerikkalaisen kanssa ja asuu Australiassa, **Hannan** puoliso on Ghanasta. Tatu-serkun **Saara**-tytär on avioitunut brasilialaisen kanssa.

Isä ja äiti viettivät tyytyväisinä eläkepäiviään rivitaloasunnossaan. Isä kuoli 88-vuotiaana 1995, äiti 2000 yhtä iäkkäänä kuin isä. Äiti ja isä ehtivät olla naimisissa 60 vuotta. Heidän timanttihääpäivänsä oli vain muutamaa viikkoa ennen isän kuolemaa. Isä oli silloin hyvin väsynyt. Kysyin isältä, miten vietitte hääpäiväanne, isä vastasi: ”Sängyssä!” Kun kerron tätä tarinaa ihmisille ja saan heidät nauramaan, isä herää henkiin, hihittää tyyllillään ja silmissä on poikamainen pilke. Ja takaa kuuluu äidin tuhadus: ”Tuo kun se!”

Tämä pieni matka sukuni menneisyyteen on ollut minulle hyvin merkitsevä. Olen harmittellut sitä etten isän ja äidin eläessä kysellyt enempää, kuunnellut tarkemmin ja kirjoittanut muistiin. Nyt on myöhäistä voitotella. Moni esiäiti ja -isä on tullut lähelle. Olen halunnut kavuta ukin ja mummon syliin. Monia kysymyksiä on tullut mieleeni. Väinän mumolta kysyisin: Miksi jätit lapsesi Pomiloon? Mumolta ja ukilta haluaisin tietää, miten he kestivät kolmen pienokaisen kuoleman ja ukilta, miten hän jaksoi jatkaa elämää sodan jälkeen. Nuorilta leskiltä kyselin yksinhuoltajan raskaasta arjesta. Ja kaikilta haluaisin kysyä: Milloin olitte onnellisia?

Ihminen joka tuntee juurensa, on vahva, juureva. Meidän harmaahapsien, joilla vielä muisti ja järki pelaa, velvollisuus on kertoa lapsillemme ja lastenlapsillemme sukumme menneisyydestä, käydä läpi valokuvia ja kirjoittaa niihin selitykset, kirjoittaa muistiin tarinoita ihmisistä ja tapahtumista. Kun lapsenlapseni seuraavan kerran huutaa minulle: ”Vanha mumselli, tule saunaan”, aion kiusata häntä lauteilla sukujutuilla.

Liisa Koponen

Vatasten sukuseura Kuulutko sukuuni –tapahtumassa

Vantaan Seudun Sukututkijat ry järjesti nyt jo kolmattatoista kertaa Kuulutko sukuuni -tapahtuman 8. – 9.10.2011. Se on Suomen suurin vuosittainen sukututkimustapahtuma ja paikkana Vantaan Hiekkaharju.

Esittelypöydän takana Jukka Hirvonen, Aino Kurvinen ja Anja Saura. Kuva: Jorma Tahvanainen

Esittelyosastollamme oli kansioita Vatasten sukuhaaroista, vanhoja karttoja, Jukan tuomia valokuvia kansiossa, seinillä ja diaesityksenä tietokoneen näytöllä, painotuore logo-postikortti ym.

Pöydän edessä, takana ja ympärillä oli sukuseurasta ja sukututkimuksesta kiinnostuneita ja Jukan puheille oli ajoittain jopa jonoa kyselemässä, tarkistamassa tai antamassa tietojaan. Saimmekin paljon arvokasta tietoa ja yhteyshenkilöitä eli saatoimme olla avuksi ja hyödyksi puolin ja toisin. Kiitos kävijöille!

Osastomme sai runsaasti huomiota siitäkin huolimatta, että emme huomanneet kertoa kotisivuillamme tapahtumasta. Ensi vuonna korjaamme tilanteen ja voitte jo nyt merkata muistiin ajankohdan.

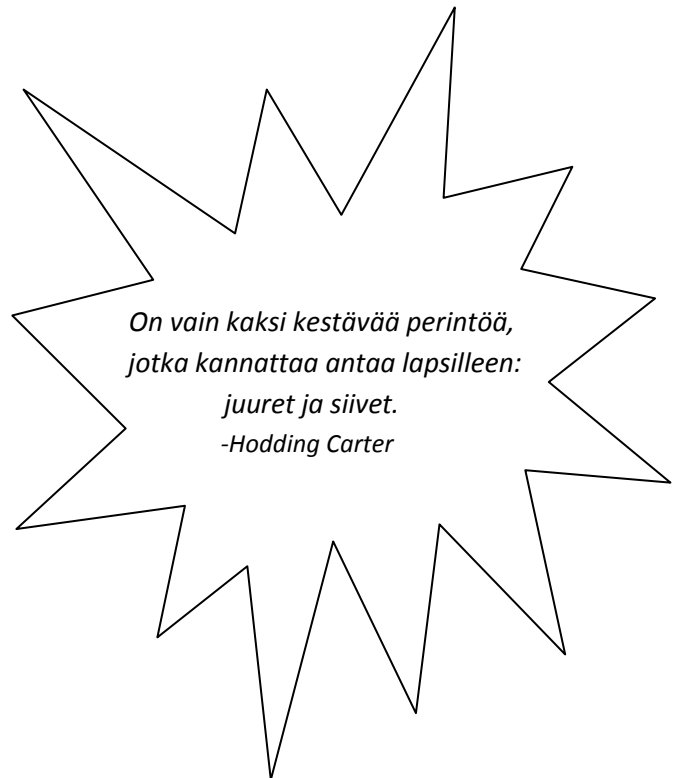
Yleisöllä on tapahtumaan, luennoille ja tietoiskuihin vapaa sisäänpääsy.

KUUKAUDEN KUVA tai UUTINEN

Kotisivuillamme www.vataset.org ja/tai tulevissa Vatas-posteissa jokaisella on mahdollisuus jakaa muistoja, kuvia, uutisia, onnitteluja yms. Vatasten kotisivuilla kävijöitä kiinnostava kuva vaihtuvana "kuukauden kuvana" tai "uutinen". Liitä kuvan mukaan selitys, juttu tai tarina.

Lähetä kuva ja teksti sukuseuran sihteerille joko sähkö- tai kirjepostina yhteystiedoista löytyvään sihteerin osoitteeseen liittäen mukaan omat yhteystietosi (s-postilla kuva jpg-tiedostona).

Samalla saamme kartutettua sukujulkaisuaineistoa ja tallennettua arvokasta perinnetietoa.

ENNAKKOTIEDOTE:

Vatasten sukuseura ry

Sukujuhla ja vuosikokous lauantaina 4.8.2012 Tuupovaarassa.

Lisää juhlasta kevään lehdessä ja kotisivuilla.

HAETAAN Facebook -vastuuhenkilöä

Hei SINÄ,
joka hallitset nettimaailman,

www.vataset.org –kotisivut

kaipaa **facebook** ryhmää.

Oletko kiinnostunut perustamaan ja
ylläpitämään sukuseuran omaa facebookia?

Ota yhteyttä Aino Kurviseen
a.k.kurvinen@gmail.com

Autathan Jukkaa ja Anjaa antamalla sukutietoja. Kuten ”Kuulumisia sukututkimuksesta” –osassa Jukka mainitsi, alle sata vuotta nuorempia tietoja on lähes mahdoton saada ja linkitys 1800-luvun ja meidän sukupolven välillä vaikeutuu. Huomattiin, että olisikin tärkeää saada teiltä myös isovanhempien tietoja.

Joensuun Hautaustoimisto Leo Vatanen

puh. 013 – 223633

tai

013 – 802343

Lennotkaampaa käyttöä vakuutuslaskuillesi.

Bonusasiakkaanamme voit maksaa Pohjolan vakuutuksia OP-bonuksilla, ja aloittaa vaikkapa rentouttavan askarteluharrastuksen. Piipahda konttoriimme ja tuo mukanaasi vanha vakuutuslaskusi, niin katsotaan yhdessä mitä sille voidaan tehdä.

Osuuspankista saat kaikki kodin ja perheen vakuutukset. OP-bonusasiakas on sellainen Osuuspankin omistaja-jäsen tai Helsingin OP:n asiakas, jonka oma tai perheen yhteinen pankkiasiointi on vähintään 5 000 euroa.

Etua elämään. OP-Pohjolasta.

KIIHTELYSVAARAN
Osuuspankki

Logo-postikortti

Sukuseura on painattanut omalla logollamme varustettuja postikortteja. Niitä voi tilata sihteeriltä hintaan -,50 € / kpl + postikulut. Laitathan selkeästi yhteystietosi, että kortit ja lasku tulevat perille.

Lehtitiimi:

Aino Kurvinen, Jukka Hirvonen,
Anja Saura, Kyösti Vatanen

Takakannen kuvana yhteiskuva elokuun tutustumiskäynniltä Tuupovaaraan.

Yhteystiedot

Vatasten sukuseuran puheenjohtaja:

Kyösti Vatanen
Kehtovaarantie 157
82170 Uskali
puh 0500 234815
vatanenk@gmail.com

Sukututkimus ja sukuseuran varapuheenjohtaja:

Jukka Hirvonen
Rautionkatu 21 C 19
55910 Imatra
puh 050 4636710
jukka.hirvonen@pp7.inet.fi

Sihtööri:

Aino Kurvinen
Rautakiskonkuja 5 D 43
02650 Espoo
puh 050 3439747
a.k.kurvinen@gmail.com

Hallituksen jäsenet:

Tarja Hukka
Riihiniementie 8 a
82430 Puhos
puh 050 5407597
tarja.hukka@hotmail.com

Liisa Koponen
Pekkalankatu 28
83500 Outokumpu
puh 040 5459472
liisa.koponen@telemail.fi

Leo Vatanen
Mäntytie 3 As 5
00270 Helsinki
puh 0400 701384
leo.vatanen@kolumbus.fi

Pekka K. Vatanen
Huosiovaarantie 71
82730 Tuupovaara
puh 045 3231883
pekka.k.vatanen@viestilinja.fi

Reijo Vatanen
Huvilatatie 10
40200 Jyväskylä
puh 040 5166784
rvnen@hotmail.com

Maija Väänänen
Sopentie 197
82600 Tohmajärvi
puh 050 5307613
maivaana@suomi24.fi

Sukututkimus:

Anja Saura
Mäntytie 21 B 19
000270 Helsinki
puh 040 7313719
anja.saura@gmail.com